

Het afgelopen weekend waren mijn vrouw en ik in een outlet ergens bij Utrecht. Even voor weinig een design radiator gehaald en een afzuigkap. Ik loop als een kip zonder kop door de hal en mijn vrouw struint -in haar rol van opzichter van de verbouwing van ons nieuwe huis- tussen de aanbiedingen. "Ga jij maar vast een karretje halen", vraagt ze me zo liefdevol mogelijk. Ik begrijp het al: ik loop in de weg...

@page Section1 {size: 612.0pt 792.0pt; margin: 70.85pt 70.85pt 70.85pt 70.85pt; mso-header-margin: 35.4pt; mso-footer-margin: 35.4pt; mso-paper-source: 0; } P.MsoNormal { FONT-SIZE: 12pt; MARGIN: 0cm 0cm 0pt; FONT-FAMILY: "Times New Roman"; mso-style-parent: ""; mso-pagination: widow-orphan; mso-fareast-font-family: "Times New Roman" } LI.MsoNormal { FONT-SIZE: 12pt; MARGIN: 0cm 0cm 0pt; FONT-FAMILY: "Times New Roman"; mso-style-parent: ""; mso-pagination: widow-orphan; mso-fareast-font-family: "Times New Roman" } DIV.MsoNormal { FONT-SIZE: 12pt; MARGIN: 0cm 0cm 0pt; FONT-FAMILY: "Times New Roman"; mso-style-parent: ""; mso-pagination: widow-orphan; mso-fareast-font-family: "Times New Roman" } DIV.Section1 { page: Section1 } Toen we nog in Hilversum woonden gingen we regelmatig naar een tuincentrum in Utrecht. Een uurtje of wat banjeren door bloem en plant, kopje consumptie en wat lafs eten en saai maar tevreden weer naar huis. Op weg naar Van-alles-voor-weinig passeerden we onze vroegere zaterdagmiddag hangplek. "Daar zijn we lang niet geweest. Zullen we op de terugweg weer eens binnen kijken?", vroeg ik met een gevoel voor drama in mijn stem. Twee uurtjes later liepen we binnen. Er was al die tijd niets veranderd.

Voor ons pantoffelde een vrouw van een kilo of 180 achter een karretje met aan haar arm een eveneens zwaarlijvig manneke van een jaar of acht. Om haar heen vochten nog wat gezinsleden hun dappere strijd met de zwaartekracht uit. Vooralsnog stond de zwaartekracht voor met één Magnum per gezinslid. De roze badstof slippers van mevrouw kreunde bij iedere stap en ook het 2 seizoenen oude uit-tenuue van de lokale FC waarin de jongen huisveste had het beklemmend moeilijk.

"Hej Ommaaah, das lujk vor jouw, een poppo gooiwwj!", hoor ik ineens voor me. Kennelijk wilde de jongen zijn oma een papagaai aansmeren "Naj, ventsjie", antwoordde Ommaaah, "da's toog naks vor omaaah. Zon beesie lech binne een weekie dod in sie kooitsi", waarmee zij haar kleinzoon te kennen gaf niets in zijn suggestie te zien wegens de verwachting dat in haar handen het diertje de nodige zorg moest ontberen en zou sterven. Ik hou enorm van dit soort tafereeltjes. De mensen zijn echt en doen geen enkele moeite zich anders voor te doen.

Als Almere gaat groeien kan het zo zijn dat we een bouwinspanning gaan verrichten voor Utrecht. In Oost gaan er duizenden huizen neergezet worden. Net zoals dat in het begin van onze stad is gedaan voor Amsterdam. Door onze geschiedenis horen we veel mensen met een Amsterdamse tongval. En natuurlijk horen we veel jongeren die Polder Nederlands spreken. Maar met de komst van Oost zullen we ook veel meer Utrecht gaan horen. Of we elkaar beter gaan verstaan weet ik niet, maar ik verheug me er nu al op!!!